

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 443/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **AMONIT s. r. o.**, Kráľová nad Váhom 785, IČO 43 983 278, zastúpenej JUDr. Pavlom Šulánom, advokátom, Hlavná 6, Galanta, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Up/1122/2023 z 19. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že platobným rozkazom sp. zn. 36Up/1122/2023 z 18. augusta 2023 okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 363,44 eur s príslušenstvom, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 40 eur, ako aj nahradiť mu trovy konania. Proti platobnému rozkazu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odpor, a to elektronickými prostriedkami ako elektronický autorizovaný dokument prostredníctvom portálu eŽaloby, použijúc všeobecný formulár na odpor proti platobnému rozkazu. Uznesením sp. zn. 36Up/1122/2023 z 24. novembra 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd odpor odmietol z dôvodu, že tento nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára na odpor podávaný v upomínacom konaní označeného ako „*Upomínacie konanie - odpor proti platobnému rozkazu Okresnému súdu Banská Bystrica*“, dôsledkom čoho (okrem iného) neobsahoval podstatné náležitosti odporu podľa § 11 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom

konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“), ktoré požadovaný formulár obsahuje priamo vo svojich častiach. Okresný súd odpor odmietol ako podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, keďže predmetný odpor nebol podaný na predpísanom tlačive odporu pre upomínacie konanie.

3. Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú a žalobkyni nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal. V odôvodnení sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o odmietnutí odporu sťažovateľky proti platobnému rozkazu v súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Sudca okresného súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľky akcentoval, že upomínacie konanie je upravené osobitným zákonom, ktorý vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku predstavuje *lex specialis* a ktorý na podanie odporu v elektronickej podobe vyžaduje v § 11 ods. 2 splnenie osobitných náležitostí, a to striktné použitie príslušného elektronického formulára a autorizáciu (formou kvalifikovaného elektronického podpisu alebo kvalifikovanej elektronickej pečate). Ak tieto podmienky nie sú splnené, následkom je odmietnutie odporu. Vzhľadom na to, že sťažovateľka napriek náležitému poučeniu o spôsobe podania odporu v elektronickej podobe, ako aj o následkoch nesplnenia tejto povinnosti a kvalifikovanému právnomu zastúpeniu podala odpor na inom než na to vopred predpísanom elektronickej formulári, teda v rozpore so zákonom, okresný súd nemohol na takýto odpor prihliadnuť. V tomto smere poukázal na početné rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa obdobných vecí. Ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky, ktorá v podanej sťažnosti namietala nedokonalosť, resp. nesprávnosť fungovania systému, keď po vypísaní spisovej značky (osobitne určenej pre upomínacie konania) jej umožnil podanie odporu na nesprávnom formulári, a v tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že existujú dva formuláre na podanie odporu proti platobnému rozkazu – formulár na podanie odporu proti platobnému rozkazu vydanému v konaní pred všeobecným súdom podľa ustanovení Civilného sporového poriadku a formulár na podanie odporu proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní okresným súdom ako súdom kauzálny príslušným na toto konanie, pričom z obsahu elektronického spisu vyplynulo, že medzi prílohami doručovanými sťažovateľke spolu s platobným rozkazom sa nachádzal aj formulár na podanie odporu v upomínacom konaní, preto sťažovateľke (okrem poučenia v platobnom rozkaze) aj z uvedeného malo byť zrejmé, aký konkrétny formulár je potrebné v upomínacom konaní použiť, aby vyvolal účinky spojené s týmto prostriedkom procesnej obrany. Okresný súd tiež podotkol, že rozdiel medzi uvedenými formulármi nie je len v ich názve, ale aj v ich obsahových náležitostiach. Poukázal na to, že zo samotných tvrdení sťažovateľky vyplýva, že nešlo o technickú vadu portálu, ale o pochybenie zo strany jej právneho zástupcu, ktoré u advokáta (ako osoby odborne spôsobilej poskytnúť právnu pomoc spôsobom, ktorý zákon v tomto prípade predpokladá – využitím systému elektronických podaní), a to aj vzhľadom na dobu, po ktorú už elektronická komunikácia s orgánmi verejnej správy funguje, nemožno akceptovať a uvedené nemožno dávať za vinu elektronickému portálu a systému tam vytvorenému. Okresný súd sa nestotožnil ani s námietkou prílišného formalizmu zo strany súdu, keď, zdôrazňujúc súladnosť postupu súdneho úradníka s príslušnými ustanoveniami zákona o upomínacom konaní, poukázal na právny názor vyslovený v judikatúre ústavného súdu, podľa ktorého uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno považovať

za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti súd dodal, že použitie určeného elektronického formulára v upomínacom konaní predstavuje kogentnú procesnú podmienku, s ktorou zákon o upomínacom konaní výslovne spája ako následok odmietnutie odporu. Vyslovil, že výklad súdu nie je možné považovať za neprípustne formalistický, pokiaľ vychádza z výslovného znenia zákona nepripúšťajúceho výnimky. Okresný súd dodal, že na ním prijatých záveroch nie je spôsobilá nič zmeniť ani námietka sťažovateľky, že nárok žalobcu nemal byť predmetom upomínacieho konania, a objasnil, že zákon o upomínacom konaní nijako nevyklučuje uplatňovanie nárokov na náhradu škody v upomínacom konaní, pričom na vydanie platobného rozkazu je postačujúce, ak nárok žalobcu „možno odôvodnene predpokladať“ na základe ním tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Zdôraznil, že skúmanie vecného odôvodnenia odporu je v danom prípade nadbytočné, keďže obsahom odporu sa súd zaoberá až v prípade splnenia jeho nevyhnutných formálnych náležitostí a ak je daný niektorý z dôvodov brániacich vecnému preskúmaniu odporu podľa § 12 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, súd ho musí odmietnuť bez skúmania jeho vecnej odôvodnenosti, pretože nemôže priniesť iné rozhodnutie vo veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí sťažnosti podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej opakuje rovnaké námietky ako v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Argumentuje, že okresný súd uprednostnil príliš formalistický výklad v intenzite odňatia možnosti brániť sa proti platobnému rozkazu. Zopakovala, že odpor proti platobnému rozkazu podala prostredníctvom portálu eŽaloby, avšak prostredníctvom podania cez civilné sporové konanie, čo jej elektronický systém prevádzkovaný Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bez akýchkoľvek komplikácií umožnil. Toto považuje za vadu či nedostatok daného informačného systému, za ktoré nemá niest zodpovednosť sporová strana. Opäť uviedla argumenty smerujúce k tomu, že nárok žalobkyne nemal byť uplatnený a už vôbec nie priznaný v upomínacom konaní. Znova poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 380/2020 z 30. marca 2021, z ktorého citovala relevantné časti. Z uvedeného potom vyvodila, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní z dôvodu nesplnenia zákonom vyžadovaných náležitostí. Konkrétne sťažovateľka nedodržala formu elektronického podania prostredníctvom príslušného formulára.

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je potrebné uviesť, že zákon o upomínacom konaní predpokladá podania na predpísaných elektronických formulároch, a to aj pri odpore podanom elektronickými prostriedkami. Zákon pre upomínacie konanie je formálne prísny a nedodržanie formy sankcionuje. Sťažovateľka nepochybne zanedbala svoju zákonnú povinnosť a odpor proti platobnému rozkazu podala elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára. Nedodržaním formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľka zastúpená advokátom sama vystavila následku v podobe odmietnutia odporu podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní, podľa ktorého súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona, podľa ktorého ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára. Ak teda okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu zamietol, nemožno také rozhodnutie považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné. To platí osobitne za situácie, ak sťažovateľka bola pri podaní odporu zastúpená advokátom.

7. Ústavný súd už uvedenú problematiku používania elektronických formulárov v upomínacom konaní opakovane riešil. Dospel k obdobným právnym záverom ako v tomto prípade. Ide o uznesenia ústavného súdu, ktorými boli ústavné sťažnosti odmietnuté z totožných dôvodov (IV. ÚS 118/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, II. ÚS 177/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 208/2021, III. ÚS 326/2022, I. ÚS 464/2022, II. ÚS 524/2022, III. ÚS 551/2022, II. ÚS 588/2022, IV. ÚS 12/2023, III. ÚS 294/2023, II. ÚS 322/2023, I. ÚS 400/2023, III. ÚS 338/2024). Sťažovateľka vo svojej argumentácii poukazuje aj na to, že ústavný súd v obdobnej veci sp. zn. III. ÚS 380/2020 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, teda zaujal opačný právny názor. Podobný názor ako vo veci sp. zn. III. ÚS 380/2020 sa pri mierne odlišných skutkových východiskách vyskytol aj v náleze sp. zn. I. ÚS 484/2020. K tomu treba uviesť, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo a právne porovnateľných veciach vyvoláva až ustálená rozhodovacia prax, a nie ojedinelé rozhodnutia vybočujúce z určitej línie rozhodovania. Judikatúra ústavného súdu sa predovšetkým po rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 380/2020 a I. ÚS 484/2020 v intenzívnej reprezentatívnej perspektíve stabilizovala natoľko, že retrospektívne možno tieto rozhodnutia vyhodnotiť ako ojedinelé. To odôvodňuje nevyužitie inštitucionalizovaného zjednotenia prostredníctvom postupov v § 13 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže transparentnosť rozhodovania ústavného súdu možno dosiahnuť aj prirodzenou cestou vývoja jeho judikatúry (III. ÚS 326/2022, III. ÚS 551/2022).

8. Ústavný súd tak nezistil, že by výklad právnych noriem aplikovaných vo veci sťažovateľky a závery okresného súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia zákona, ktorá by bola popretím podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu. Ústavný súd, opätovne zdôrazňujúc súladnosť postupu podľa už uvedených ustanovení zákona o upomínacom konaní, poukazuje na svoj už stabilný právny názor, podľa ktorého uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno hodnotiť ako porušenie základných ľudských práv, teda ani považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, a preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu